

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubi i Enric Rimbau

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Miriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Efe.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Dòmino àrab

Un jove, humiliat per les autoritats i sense un futur digne, se suïcida cremant-se davant l'ajuntament d'un poble remot de la Tunísia profunda. Va ser el detonant d'una revolta que, poc o molt, ha acabat afectant la major part dels règims àrabs. Ben Alí ha acabat a l'exili i Hosni Mubàrak ha caigut en el desprestigi, tant dins d'Egipte com a fora, a causa d'una revolta popular que ha despertat intensa simpatia entre les classes mitjanes i populars de tots els països del nord d'Àfrica i el Pròxim Orient.

Curiosament, els estrats més actius contra aquests règims autoritaris no han estat els més desfavorits, sinó els joves més emprenedors, els que necessiten un futur amb més opcions que no pas integrar-se en règims corruptes o rebre les conseqüències de quedar-ne al marge.

La major part dels governs àrabs, del Marroc fins al Iemen, són dictadures més o menys encobertes, basades en un control policíac exhaustiu i que funcionen a partir de la depredació dels mateixos governants sobre les societats que controlen i dominen. Es tracta, en general, de règims governats per estructures familiars i clàniques –tant de val si es tracta de monarquies o repúbliques– que s'enriqueixen a còpia d'autoritzar qualsevol negoci o inversió dins el territori i absorbir, més tard, una part de la propietat i els beneficis de qualsevol activitat.

Naturalment, per a aconseguir que es mantingui aquesta vampirització dels recursos al llarg del temps, els autòcrates com Ben Alí o Mubàrak han necessitat organitzar un enorme aparell repressiu que els proporcioni un blindatge suficient per a funcionar indefinidament.

Però tot plegat no hauria estat possible sense una col·laboració intensa i permanent dels governs occidentals, que s'han beneficiat d'una manera de fer negocis molt favorable als seus interessos –i als dels dictadors– sense tenir en compte si a les societats respectives n'arribava cap mena de benefici, ni que fos parcial.

A més, tots els autòcrates àrabs han fet servir, especulativament, l'amenaça de l'islamisme per a mantenir atemorits els mandataris occidentals. N'hi ha hagut prou d'ensenyar quatre imatges de barbuts cridaners o un parell d'atemptats dubtosos per a obtenir un suport incondicional dels Estats Units i Europa.

El resultat és que les societats àrabs, sovint amb classes mitjanes cultes i il·lustrades, han acabat aprofitant les noves possibilitats de contacte social per a mobilitzar-se i somoure els equilibris geopolítics que els han mantingut sota règims corruptes i autoritaris durant decennis. Tunísia ja ha caigut, Egipte està en qüestió i, sens dubte, no seran els darrers.

Als nostres lectors

Tunísia i Egipte són dues de les destinacions preferides pels turistes europeus. Ambdós països tenen l'atractiu de poder ensenyar els testimonis arqueològics d'allò que van ser dues civilitzacions –Cartago i l'antic Egipte– que van enlluernar el món fins que l'imperi Romà les va derrotar. Vint segles més tard, tunisians i egipcis han posat contra les cordes tota una cadena d'autòcrates àrabs que basen el domini de les seves societats en la repressió generalitzada i una corrupció estructural. Aquesta setmana EL TEMPS analitza algunes de les circumstàncies que envolten aquesta insurrecció panàrab. Més a prop, hem volgut oferir les opinions de Jaume Bartumeu, cap del govern d'Andorra, que acaba d'avançar les eleccions. Una entrevista de Joan Tomàs.

Salvador Cot